

JULKI^{nen}

KUOLE^{mani}

Juhani Vehmaskangas

2026

Tapauksen taustaa

Muutin Poriin vuoden 2013 lopulla. Minulla oli jonkinlaista mt-taustaa ja diagnoosina kaksisuuntainen mielialahäiriö. Oma näkemykseni oli tuolloin - ja on yhä, että minulla ei koskaan ole ollut bipolaarihäiriötä. Masennusta kylläkin, mutta kaiketi sen hoitaminen oli helpompaa tulkitsemalla se bipolaarihäiriöksi, koska aika ajoin saatin jopa hyviä hoitotuloksia, sekä siten siten diagnoosille varmuus. Väärä diagnoosi kuitenkin!

Viime aikoina, saatuani varmuuden siitä, että minulle aikoinaan tuomittu yhdyskuntapalvelu muutetaan vankeudeksi, olen voinut todella huonosti. Tuosta johtuen en ole pelkästään harkinnut, vaan jopa ihan päättänyt tehdä itsemurhan. Olen asiasta aiemminkin puhunut, todeten terapeutillekin aikoinaan, että tulen tekemään Suomen julkisimman itsemurhan. Olin, ja olen yhä, tuon kaiken suunnitellut valmiiksi.

Eräs henkilö sai minut kuitenkin järkiini(?). Hän sai minut näkemään paremmaksi vaihtoehdoksi vankilaan menemisen, vaikkakin tuomio perustuu monilta osin virheisiin. Poliisin tutkinta on ollut virheellistä ja puutteellista, kuten myös oikeuden päätelmät, joista kerron tässä kirjassa jäljempänä tarkemmin. Suomi on VALTIO!

Minulla on omat arvioni siitä, että miksi näin on käynyt, että minut on tuomittu vankilaan ja laitetaan nyt vielä suljetulle osastolle! Keskeisenä vaikuttimen kaikkeen ovat erään henkilön harhaiset(?) näkemykset, joiden mukaan olen häntä seurannut. Seuraamista on ollut etenkin – melkeinpä ainoastaan

S-ryhmän kaupoissa. Olen osannut nuo ilmoitukset ko. henkilön aiemman käytöksen perusteella aavistaa, josta syystä pyysin poliisia aina hankkimaan tallenteet. No hankittiinko?

Ensimmäinen kerta...

Asuimme siis harhaisen(?) 'naapurin' kanssa viereisissä taloissa, josta johtuen kävimme usein samassa kaupassa. Minä kävin kaupassa usein, koska hoidin myös erään iäkkään naapurin asioita. Tinkimiehen Rakkauskirjassa (kirj. Ropi Jarrela) on lista kohtaamisista sen jälkeen, kun olin saanut tietää, että Soma 'naapuri' oli tehnyt minusta rikosilmoituksen.

Minä sitten olin aikoinaan poliisikuulustelussa, jossa totta kai, rehellisenä henkilönä, myönsin tapahtuneet kohtaamiset. Mitä niitä kiistämään, kun kyseessä oli ihan normaali liikkumiseni.

Syyttäjä kuitenkin nosti syytteen. Osasyynä oli kaikesti se, että olin Somalle toimittanut myös kirjeitä. Olin niitä antanut jopa ihan käteen hänelle, ennen tuota rikosilmoitusta, jonka jälkeen hyödynsin postia – niin... tarkoitukseni oli tuossa vaiheessa saada selville, että miksi hän oli tuollaisen ilmoituksen tehnyt ja miksi hänen asenteensa oli yllättäen täysin muuttunut? - asiaa ei ollut mahdollista hoitaa keskustelemalla. Miksi ei?

Tuomio tuli!

Aikoinaan asia eteni käräjäoikeuteen. En muista millainen tuomio tuolloin tuli, mutta korvauksia minun piti muistaakseni maksaa jotakuinkin 500 euroa, jotka sitten maksoinkin, koska ajattelin, että Soma positiivisemmin minuun tuon jälkeen suhtautuisi. Edellen halusin tietää: miksi?

Tuossa ensimmäisessä jutussa oli tuomarina **Mikaell Illman**, häntä on aiemmin, jutussa jossa olin asianomistaja, moitittu apulais-oikeuskanslerin päätöksellä seuraavasti:

*”Kiinnitän vastaisen varalle Porin poliisilaitoksen poliisi-päällikön huomiota sen varmistamiseen, että rikostutkintaan osallistuvalla henkilökunnalla on tarvittava tieto menettelystä myös sellaisten rikosepäilyjen tutkimisessa, joissa on kyse työ-suojelun valvonnasta ja työsuojeluyhteistoiminnasta annetun lain 50§:n 1 ja 2 momenteissa tarkoitetuista teoista. Kiinnitän Porin poliisilaitoksen rikoskomisarion, ja rikosylikonstaapelin, Satakunnan syyttäjänviraston kihlakunnansyyttäjän sekä käräjätuomari **Mikaell Illmanin** huomiota huolellisuuteen samojen säännösten noudattamisessa.*

Edellä mainitussa tarkoituksessa lähetän jäljennöksen päätöksestäni poliisihallitukselle, valtakunnansyyttäjälle ja Porin käräjäoikeuden laamannille.”

Totean tässä välissä, että itselläni on varsin huono kyky muistaa ihmisten nimiä. Lisäksi olen kasvosokea siten, että en aina tunnista edes omaa äitiäni. Kasvosokeudestani voi lukea vuoden 2026 ensimmäisestä Sarastuksen Sanomat -lehdestä, jonka toimitusvastaava olin. On lehdessä muitakin kirjoittamiani juttuja. Suosittelen lukemaan!

Porin käräjäoikeus on saanut toimenpiteideni johdosta muitakin moitteita. Yhdessä niistä on todettu haastehakemuksen vanhentuneen, jonka vuoksi käytännössä menetin syyte-oikeuteni erään kunnan kaupunginsihteeriä vastaan. Kyseinen kaupunginsihteeri oli virheellisesti antanut lehteen ”tiedon”, että minä olisi aiheuttanut kunnalle miljoonan kulut. Satakunnan Kansa (Erkki Teikari & Jouko Jokinen) ansiokkaasti ”kuluista” aikoinaan uutisoivat, sekä minua muutenkin mustamaalasivat. He onnistuivat, ikävä kyllä?

Tuon haastehakemuksen vanhenemisen osalta oikeuskansleri totesi: *”...katson riittäväksi saattaa käräjätuomarin tietoon edellä lausumani käsityksen tuomarin velvollisuudesta omalta osaltaan huolehtia haasteen antamisesta viipymättä.*

Tässä tarkoituksessa lähetän päätökseni Porin käräjäoikeuden laamannille tiedoksi edelleen käräjätuomarin tietoon saatettavaksi.”

Joopa joo... joidenkin kohdalla homma toimii ”hienosti”.

Lukijoille vilkaistavaksi: <https://www.vehmaskangas.fi/2026/>

Sekä tätä nettikirjaa, että em. linkin takaa löytyvää materiaalia täydennetään koko ajan jaksamiseni mukaan. Hieno homma!

”TUOMIOKIIMA”(?)

Alkaessani kirjoittaa tätä omaelämämerkettä tyypistä teosta, josta painattanen ihan myös myyntiversion, oli alun perin tarkoitukseni selittää lähinnä viimeisintä tuomiota johon mielestäni liittyy paljon kaikkea outoa – osaamattomuutta yms.

Mutta jo nyt tulen siihen tulokseen, että minun on tässä syytä kertoa myös taustoja siitä, että miksi oletan olevani viranomaisten vainon kohteena. Sopiva uhri, joka on helppoa, jopa ”välttämätöntä” todeta syylliseksi, jos vain suinkin mahdollista, vaikka myös syyttömyyttä tukevaa näyttöä olisi olemassa, tai ainakin hankittavissa, mutta sitä ei hankita!

Poliisi, syyttäjä, tuomioistuin

Kaikki otsikon tahot ovat saaneet vuosien saatossa useaan otteeseen moitteita osaamattomuudesta ja jopa ihan lain vastaisista menettelyistä. Joten onko esteellisyyttä olemassa?

Uhkailua!

Poliisin ja käräjäoikeuden mukaan olen uhkaillut käräjäoikeuden henkilökuntaa, kun olen asioinut kansliassa. Sitten poliisi totesi, että uhkailu onkin toteutunut sähköpostitse. Olen aikoinaan, tuosta lienee pari kolme vuotta,

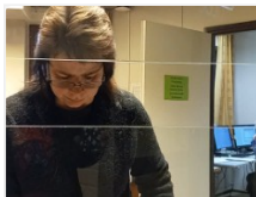
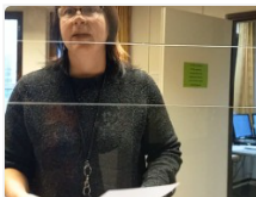
kun sain tietää, että olen käräjäoikeuden henkilökuntaa uhkaillut, pyytänyt poliisia hankkimaan käräjäoikeuden valvontatallenteet, joita poliisi ei hankkinut. Tyypillistä!

Tuossa vainoamistapauksessa poliisi jätti hankkimatta tallenteet, jotka olisivat todistaneet syyttömyyteni. Samoin kävi tuossa tapauksessa, jossa ”uhkailin” käräjäoikeuden henkilökuntaa, käyttäydyin häiritsevästi. Tallenteilta olisi voitu havaita, että olen aivan rauhallisesti käyttäytynyt asioidessani käräjäoikeuden kansliassa. Itse asiassa asiointi sujui ongelmitta aina aiemmin, kun käräjäoikeuden laamannina oli Jorma Väyrynen (muistinko nimen oikein?). Hän jäi eläkkeelle ja laamanniksi tuli **Jaana Helander**, jolloin ongelmat alkoivat. Miksi, mikä muuttui?

Tässä välissä totean nyt vielä, että minuun kohdistui jossain vaiheessa uhkailua erään viraston ovella, jonne myös valvontakamera osoitti. Esitin asiaa tutkineelle poliisille, [etunimi?] Vapamaalle, että asian tutkintaan pitää hankkia mahdollinen tallenne. Hän kuitenkin totesi, että epäilty kiistää väitteen minuun kohdistamastaan uhkailusta, tallennetta ei hankittu.

Asiakaspalvelija katosi

Erään kerran ollessani ”uhkailemassa” käräjäoikeuden kansliassa, pyysin nähtäväksi joitakin julkisia asiakirjoja – taisivat olla juttuluetteloita. Olin kansliassa n. Klo 15.40 ja 15.45 asiakaspalvelija (kuvissa) kielsi minua kuvaamasta tilannetta. Jos kuvaisin niin en saisi pyytämiäni julkisia asiakirjoja nähdä.

Ei siinä mennyt kuin pari minuuttia niin tuo käräjäoikeuden toimihenkilö (virkailija) lähti asiaa selvittämään, siis sitä, että voidaanko pyytämäni asiakirjat minulle näyttää. Hän oli asiaa selvittämässä, kunnes tuli sulkemisaika (16.15), eikä vielä silloinkaan palannut. Poistuin tuolloin oma-aloitteisesti.

Käytävällä minua tulikin vartija vastaan ilmoittamaan, että virasto menee kiinni. Lienee selvää, että jos olisin häiriköinyt kansliassa niin vartija olisi sinne hälytetty jo aiemmin.

Mutta joo... kuten jo aiemmin totesin niin olin ”käyttäytynyt” uhkaavasti, mutta myöhemmin asia muuttuikin siten, että olin lähettänyt uhkaavan sähköpostin. Olen varmaan jo vuoden verran pyrkinyt saamaan tuosta lähettämästäni uhkaavasta sähköpostista itselleni kopion, mutta en ole sitä saanut, enkä ole myöskään saanut asiassa muutoksenhakukelpoista päätöstä.

Hutkinta jatkuu...

Kyllä, niin se valitettavasti on, mutta miksi? Aikoinaan julkaisin pilkun.viilaaja.pro nettilehteä, jonka toimittamista varten sain lähes kaikista Suomen käräjäoikeuksista juttuluettelot viikottain ja kirjoitin niiden pohjalta hauskojakin juttuha tuohon nettilehteeni. Satakunnan käräjäoikeuden suhtautuminen siihen, että olisivat toimittaneet minulle juttuluettelot sähköpostitse oli ehdottoman kielteinen. Oikeuteen asiassa piti mennä...

Turun hallinto-oikeus on kumonnut muutamia Satakunnan käräjäoikeuden päätöksiä (lue: pilkun.viilaaja.pro). Joitakin päätöksiä on kumottu vain osittain. Pieniä korvauksiakin olen saanut. Useita juttuja on yhä käsittelyssä, kun tätä nyt kirjoitan, joko hovi- tai korkeimmassa oikeudessa, sekä korkeimmassa hallinto-oikeudessa.

Toimenpiteeni kautta Suomen ovat paljastaneet, että lakia noudatetaan eri tuomioistuimissa eri tavoin. Mitä siitä seuraa?

Alkaperäistä asiaa

Minut on nyt siis tuomittu vankeuteen. Tuon vankeusrangaistuksen taustalla on saamani tuomiot vainoamisesta, sekä niihin liittyvä lähestymiskielto. Lähestymiskiellosta huolimatta, kun olin toistuvasta havainnut, että tuo 'naapuri' oli usein kaupassa samaan aikaan, kuin minä, enkä tietenkään saanut mennä hänelle puhumaan, mitään sanomaan tai kysymään, päätin lähettää hänelle kirjeenä – no joo, lähetin niitä muutamia – tiedon, että milloin minä tyypillisesti kävin tuossa keskustan S-herkku myymälässä.

Minulla oli tuohon aikaan tapana aloittaa päiväni menemällä Vapaudenkadun A-kiltaan kahville. Siellä olin jonkin aikaa. Lähdin pois ennen ruokailua ja monesti menin siitä sitten tuon S-herkun kautta kotiin, tehden pieniä ostoksia. Kävin kaupassa aina kävellen, tai no joo, ehkä kerran kuukaudessa pyörällä.

Ilmoituksista ei apua

Kyllä joo, niinhän se oli, että vaikka oli melko tarkat ajankohdat ilmoittanut, että milloin kävisin kaupassa niin siitä huolimatta 'naapuri' (vainoharhainen Soma) oli usein kaupassa samaan aikaan. Mitä minä voisin tehdä? Vaihtaa kauppaa...

Koska näin naapurini liian usein (kuinka paljon on sopivasti?) kaupassa, sekä olin aavistanut, että hän tekisi aina poliisille rikosilmoituksen, kun minut näkisi, niin ilmoitin jokaisen kohtaamisen poliisille heti, kun olin päässyt kaupasta kotiin ja pyysin poliisia hankkimaan tapauksen tallenteet. Kuten edellä kerrottu niin tallenteita ei hankittu, koska poliisin mukaan ei ollut syytä epäillä rikosta!

Tein erään kerran niinkin, että tein rikosilmoituksen tuosta naapurista. Epäilin hänen tarkkailevan tai seuraavan minua, kun hän jälleen kerran tuli kauppakäytävällä vastaan. Tuota ei

tutkittu vaan poliisi teki päätöksen tutkimatta jättämisestä todeten, että jokaisella on oikeus käydä kaupassa ja kävellä kaupan käytävillä. Hei haloo! Jokaisella, niinkö?

Psykiatrian poliilta...

...kävelin usein kaupan kautta kotiin. Erään kerran, kun olin jälleen ollut psykiatrian polilla, joka oli tuohon aikaan aivan S-herkun vieressä, niin menin kotiini tuon kaupan kautta. Eikä mitä! Eräässä hyllyvälissä sitten oli tuo naapurini, kun olin menossa kohti kassaa ostoksiani maksamaan. 'Naapurini' teki totta kai rikosilmoituksen, että taas minä olin kaupassa ollut häntä seuraamassa! -Toki minäkin asian ilmoitun poliisille.

Tuo kauppareissu oli yksi syy saamaani tuomioon siitä, että vainosin tuota 'naapuria'. Mikäli poliisi olisi tuossakin tilanteessa hankkinut tallenteen niin olisi voitu todeta, että minä vain pikaisesti poikkesin kaupassa. En ymmärtänyt poliisikuulustelussa edes kertoa, että olin tuolloin, juuri ennen kauppaan poikkeamista, ollut psykiatrian poliklinikalla. Miksi poliisi ei koskaan ymmärtänyt kysyä, että miksi juuri silloin olit kaupassa jne.?

Todisteita olisi ollut!

Ennen oikeuskäsittelyä toimitin käräjäoikeuteen kaksi eri lausuntoa, joissa eräät tuttuni todistivat missä olin ollut noina päivinä juuri ennen kaupassa sattunut kohtaamista. Kyllä – yhdessä tapauksessa olin ollut siellä A-killassa ja toisessa tapauksessa erään pubin terassilla omistajan kanssa istumassa.

Eräs ratkaisev kohtaaminen sattui S-herkun eteisen tuntumassa. Olin koko päivän ollut erään yhdistyksen reissussa toisella paikkakunnalla. Kun oli palattu takaisin niin olin käynyt kirjastossa ja mennyt siitä kaupan kautta kotiin. Vainoamista!

18.6.2026 klo 12.27, mutta jatkuu... kun jaksan taas kirjoittaa

Joitakin tekstin muotoiluja, kuten myös kirotusvireitä, pyrin korjaamaan aika ajoin, jotta lopullinen teos oli kohtuullinen.